Recensie: Stef Bos ****1/2

Arenberg Antwerpen
dinsdag 25 november 2025

foto © Inge Kinnet

Recensie:
Na een grensverleggend optreden van Stef Bos in de Arenberg, werd duidelijk dat de snaren (de zanger) en de klankkast (het publiek) een marathon willen. Nu nog ervoor zorgen dat de appelsien zich niet zo snel geperst voelt, en de goesting van beide wordt straks misschien wel werkelijkheid.

Ruim twee uur en half. Zo lang duurde de Bloemlezing die Stef Bos in de Arenberg gaf. Regisseur van dienst was het publiek dat hem verzoeknummers had gestuurd en telkens daar een verhaal bij had. Die hield ie voor zich, goed wetende wat sommige van zijn meesterlijke songs voor zijn fans beteken(d)en, wanneer hij ze zong.
Het leek wel alsof het gisteren was toen ik Stef Bos 5 jaar geleden in de Klap in Deurne, in volle coronacrisis, een social distancing-concert zag geven dat deel uitmaakte van zijn eerste reeks Bloemlezing optredens. Twee jaar later volgde er nog een, en nu is ie zover gekomen dat ie de volledige regie helemaal in handen legt van zijn publiek. Dat geeft hem alvast een comfortabel gevoel, want kritiek op de avond kunnen de toeschouwers dan namelijk niet hebben, omdat ze die zelf hebben samengesteld, gaf ie fijntjes mee.
Wat vooral opvalt, is hoe de nummers van Stef Bos gerijpt zijn met de tijd. En vooral dat die niet vastliggen. Muziek ziet ie als een rivier, iets dat stroomt, dat in beweging is, en telkens verandert. Context is daarbij belangrijk. En soms kan een lied al een helemaal andere betekenis krijgen door het werkwoord te veranderen. 'Ik ben altijd onderweg' klinkt nu 'Ik was altijd onderweg' en verandert halfweg naar 'Ik blijf altijd onderweg'. Daarmee onderstreept ie de gedachte dat je ook als persoon nooit helemaal af bent, ook al ga je een periode door 'Witsand', de levensfase waar ik me op dit moment in bevind: "Hoe langer ik leef, hoe minder ik weet.'
Een nummer dat op zijn beurt perfect blendt met de tekst uit 'De weg', dat ook bij me binnenkwam en aanvoelde als resoluut je eigen ding willen en mogen doen, los van wat anderen daarvan denken en willen: 'Niet meer meegaan met de tijd. Niet meer doen wat je niet doen wilt. […] 'Geen gelijk meer om te krijgen. Geen barricade in je hoofd. Geen waarheid en geen stelling te bewijzen. Alleen nog doen wat je gelooft. […] Leren los te laten wat toch al is verloren. Jezelf niet anders voordoen om ergens bij te horen. Je dromen blijven volgen.'
Samen met 'Maskerman' vormden die twee eerder vermelde songs, de nummers die ik voor zover ik weet nooit eerder heb gehoord tijdens een live optreden van Stef Bos, maar nu hun impact op mij niet misten: 'Hoeveel mensen moet je zijn? Hoeveel levens moet je leven om op een dag jezelf te zijn?' De zoektocht

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

naar mezelf, daar ben ik op dit moment dan ook volop mee bezig. En vermits heel wat toeschouwers deze drie nummers hebben aangevraagd, ben ik daar blijkbaar niet de enige in. Dat brengt zowel troost als kracht om hiermee door te gaan.

Want hoe je het ook draait of keert, iedereen associeert wel enkele melodieën en teksten van Stef Bos met het eigen leven. Persoonlijk voel ik echter niets met 'Papa'. Het is een mooi nummer, maar de tranen die het doet opwellen bij velen, doet dat niet bij mij. Wellicht wordt het gewoon té vaak gedraaid, niet zelden bij begrafenisondernemers die deze song in hun standaard playlist hebben steken net als 'Afscheid van een vriend' van Clouseau trouwens.

De muziek van Stef Bos, daarvan ben ik ondertussen wel zeker, beslaat verschillende aspecten en momenten in een mensenleven, dat je er altijd wel iets anders in hoort echoën van je eigen leven. Dat maakt hem ook zo'n sterk en tijdloos verhalenverteller. Het is dan ook heerlijk om vast te stellen dat ik tijdens verschillende nummers van hem in de Arenberg verdwaalde en in een soort roes of trance terecht kwam waarbij je niets meer associeert met je eigen leven, niet meer luistert naar tekst en muziek, maar in een vorm van transcendentie terecht komt, in die 95% van wat niet waarneembaar is zeg maar.

Eerlijk? Dat heb ik al jaren, ook bij andere optredens wel eens gehad, en tot nu toe vond ik dat altijd lastig, en beschouwde ik mezelf dan als 'niet bij de les' terwijl Stef Bos die staat net loofde en aan zijn toeschouwers ook bevestigde dat ie het geheugen van zijn vingers soms laat spreken, toen zijn voormalig leerkracht Raymond van het Groenewoud zijn 'Brussel Zuid' (wat niet aangevraagd kon worden omdat het niet gekend is door het publiek, dus bij deze weten de fans wat aanvragen volgende keer) wou coveren tijdens een optreden.

Ook Stef Bos dwaalt dus af tijdens het spelen, net als in zijn bindteksten. Het nadeel daarvan is dat de spanningsboog waar de Jo Franckens en ondergetekende van deze wereld zo van houden, dan wel eens behoorlijk durft te verslappen. Jo had Bos namelijk aangeraden om te openen met songs zonder daarbij iets te zeggen. Een koude opening dus. Pas na het derde nummer op de set: 'Ik heb je lief' zou ie de maanden op voorhand uitverkochte Arenberg voor het eerst toespreken. Wij zijn fan van die aanpak.

Want ja, Stef Bos had best wel een nummer of twee meer kunnen spelen mocht ie niet af en toe uitweiden door zaken te vertellen die er eigenlijk niet toe doen. Dat ie met K3 in een studio bij Studio 100 recent stond net als bij Liefde voor muziek eerder, vertelde ie bijvoorbeeld. Vermits ie in de Arenberg niet hun nummers coverde maar wel die van Portland ('Voor jou') en Metejoor ('Dit is wat mijn mama zei' wijzigde hij naar 'Dit is wat je weten moet', als een levenstip naar zijn kinderen en luisteraars toe), leek ons die referentie niet meteen nodig.

'Hilton Barcelona' kreeg wellicht de langste intro mee waarbij Stef Bos het ontstaan van het lied kaderde na een cd-presentatie van René Froger in een discotheek in Barcelona waar ie door voetbalfans verward werd met voetballer Ronald Koeman en dan maar in zijn naam signeerde. Bos ruilde de discotheek vroeger dan de rest in voor het hotel waarvan de kamers je een eenzaam en anoniem gevoel kunnen bezorgen, om er drie sekswerkers te zien zitten in de lobby. Niet veel later dacht iemand van de promotoer van Froger dat een van de vrouwen met hem flirtte waarop Bos begon te fantaseren hoe het zou zijn om in die man zijn schoenen te staan en pas na een tijdje door te hebben dat het niet om een gewone vrouw ging die hem verleidde maar wel degelijk om iemand die in ruil voor haar diensten geld vraagt: 'En daarna komt het schuldgevoel zijn kamer ingeslopen. Maar als redding ligt de Bijbel in vier talen naast zijn bed.'

Bos doceerde zijn fans in de Arenberg hoe ie de hit van Metejoor uitkleedde door het akkoordenschema te bewaren, maar het in een zes achtste maat en dus vooral veel minder opgehitst maar trager te brengen. Zijn trio Liefde voor muziek-songs sloot ie af met de Brelklassieker 'Ne me quitte pas' die hij in het Zuid-Afrikaans

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

vertaalde naar het bloedmooie 'Moenie Weggaan Nie'. Brel zou ie in de toegiften nog eens eren in de 'Ik Toon Hermans en Brel je'-cover 'Lente me' terwijl ie voor zijn laatste toegift het verzoeknummer 'Laat me' uitkoos en zo Ramses Shaffy vakkundig eerde.

Dat Antwerpen Stef Bos' tweede thuis is nadat ie hier aan Studio Herman Teirlinck afstudeerde, is geen nieuws. Verbazen hoeft het dan ook niet dat ie maar al te graag inging op enkele verzoeknummers die de link met onze stad leggen. Twee songs na elkaar bracht ie zelfs die hun inspiratie vonden bij de stad aan de stroom: 'Mijn stad' en 'De rivier'.

Openen had ie de avond gedaan met een nummer waarbij hij ons meteen op zijn hand kreeg. Een lied dat stelde dat niets ooit vanzelf komt, dat je er iets voor moet doen en tevens refereerde naar de kindertijd: 'Alles wat je zegt, ben je zelf.' De 'broek in den helft', dacht ik er spontaan bij en zo kwamen er al meteen beelden terug op mijn netvlies van mijn kindertijd en een resem kinderspelletjes die op de speelplaats tijdens de pauze gespeeld werden, van verstoppertje en tikkertje (op de hoge), over knikkeren tot 1,2,3 piano.

Dat brengt me bij de muzikale begeleiding van de avond: Stef Bos begeleidde zichzelf solo op de zwarte vleugelpiano. Op 'Vuur' na. Dat bracht ie op zijn exclusief instrument The falcon, een kruising van een dulcimer en een kleine gitaar met vier snaren.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.